

Arrest

nr. 202 920 van 24 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. N. (...), alias M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U bent een sjiitische moslim. U verklaart 15 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Sorkhadi in het district Dare Souf van de provincie Samangan. Toen u een jaar of twee oud was verhuisde u met uw familie naar Iran omdat uw ouders vreesden dat uw oudere broers zouden gerekruteerd worden door "Harakati" of een andere partij. U woonde er in de stad Shiraz. Toen u 6 jaar oud was keerde u voor een maand terug naar Afghanistan met uw moeder, uw broer Mu. (...), uw schoonzus en haar zoon. Dit omdat uw broer A. (...) opgepakt en gedeporteerd was naar Afghanistan. U verbleef toen in de stad Mazar-i-Sharif, in de provincie Balkh. U verbleef er bij neven van uw moeder. Na een maand keerden

jullie terug naar Iran omdat uw vader en twee oudere broers er nog steeds verbleven. U verbleef eerst in Shiraz en verhuisde nadien naar Teheran. U ging ongeveer 1.5 jaar naar school in Teheran. Ongeveer 2 jaar later keerde u terug naar Afghanistan omdat jullie daar jullie leven wilden opbouwen. U woonde er twee jaar in de stad Mazar-i-Sharif. U ging er ook naar school. Nadien keerde u terug naar Iran omdat de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif niet goed was en bleef u nog twee jaar in Teheran. U ging nog enkele maanden naar school maar ging vervolgens werken bij een kleermaker.

U verliet uiteindelijk Iran omdat u er geen documenten had en er illegaal verbleef. Hierdoor ondervond u vele problemen. U kon niet naar school en niet naar een ziekenhuis. U vreesde de hele tijd te worden opgepakt door de politie.

U kan niet terug naar Afghanistan vanwege de onveilige situatie. U kan evenmin terug naar Afghanistan omdat uw broer A. (...) lid is van de partij "Jamiaat-i-Islami", en hij ook u lid maakte, dit zonder uw toestemming te vragen. U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan gevraagd zal worden te gaan werken voor de partij en daardoor zaken zal moeten doen die u niet wil. Uw broer J. (...) zou om deze reden ook al eens ontvoerd zijn in Afghanistan.

U verliet Iran samen met uw neven maar geraakte van hen gescheiden. Een van hen reisde naar Duitsland door, de andere naar Zweden. Uw ouders verblijven nog steeds in Teheran, samen met enkele van uw broers. Uw broer A. (...) woont in Mazar-i-Sharif. Op 7 november 2015 kwam u aan in België en op 17 november 2015 heeft u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de kopieën van de volgende documenten voor: het paspoort van uw moeder (waarin u en uw broer staan vermeld), uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) op naam van M. (...), de taskara's van uw vader, uw moeder en uw broer Mu. (...), een document van de koranles en uw lidkaart van "Jamiaat-i-Islami".

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan niet langer actueel zijn. Bovendien zijn de redenen die u aanhaalt waarom u nu niet naar Afghanistan kan terugkeren daarnaast slechts een vermoeden zonder concrete aanwijzing.

Gezien u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, en Iran voor u niet als een veilig derde land kan worden gezien, dient uw vrees voor vervolging te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit. De problemen die u in Iran kende worden dan ook, voor het bepalen van uw gegronde vrees voor vervolging, buiten beschouwing gelaten. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat het door u aangehaald probleem waardoor uw familie destijds Afghanistan ontvluchtte niet langer actueel is. Uw ouders zouden destijds Afghanistan hebben verlaten omdat ze vreesden dat uw broers A. (...) en J. K. (...) bij een van de Hazara-partijen als "Harakat" of de "Nasr"-groep zouden ingelijfd worden (gehoorverslag CGVS, p. 17, 19). Nergens is er een indicatie dat u omwille van deze problemen uit het verleden zelf een actuele gegronde vrees voor vervolging dient te lopen. U was immers nog een klein kind toen uw ouders met uw broers en u vertrokken naar Iran. U keerde twee keer naar Afghanistan terug, een keer een maand, en een keer gedurende twee jaar en ondervond wegens deze vrees geen persoonlijke problemen (gehoorverslag CGVS p. 7, 10). Later trad uw broer A. (...) trouwens vrijwillig toe tot de "Jamiaat-i-Islami", en blijkt er dus van mogelijke gedwongen rekrutering door "Harakat" of "Nasr" geen sprake meer te zijn.

Het CGVS concludeert voorts dat uit uw verklaringen blijkt dat u de algemene onveiligheid in Afghanistan vreest (gehoorverslag CGVS, p. 10, 19, 20). Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt. U bent nooit persoonlijk bedreigd, u verliet Afghanistan toen u nog een kind was. Uw vrees voor problemen wegens het behoren tot "Jamiaat-i-Islami" waartoe uw broer A. (...) nu zou behoren berust op een louter vermoeden. U kende er immers geen problemen door (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het loutere feit op papier lid te zijn van deze (politieke) partij wil niet zeggen dat u hierdoor problemen zal kennen. Bovendien heeft u geen specifieke taak of functie binnen de partij gekregen, enkel een lidkaart (gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw broer A. (...) vroeg u bovendien niet om actief toe te treden tot de partij (gehoorverslag CGVS, p. 21). Zoals aangehaald door uw voogd wou uw broer vermoedelijk zijn eigen rol in de partij verstevigen door nieuwe leden aan te trekken (gehoorverslag CGVS, p. 16) en om die reden schreef hij ook uw broer J. (...) in. Over uw broers rol binnen deze partij kan u echter weinig meer zeggen dan dat hij zich bezighoudt met het aantal leden en registreren van leden. U weet dat hij

verantwoordelijke is voor de jeugd, maar wat hij precies moet doen weet u niet (gehoorverslag CGVS p. 21). U beweert dan wel dat u omdat u een lidkaart van deze groep heeft geacht wordt mee te zullen vechten voor deze groepering wanneer er gevechten uitbreken met andere groeperingen, maar dit is slechts een hypothetische vrees die u nergens aannemelijk heeft gemaakt (gehoorverslag CGVS p. 20).

Overigens kan u geen concrete problemen aanhalen die uw broer in Afghanistan ondervond door zijn lidmaatschap bij "Jamiaat-i-Islami" (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19). U haalde aan dat er conflicten waren met een andere groep en dat uw broer daarom een wapen had gekregen, maar kan niet zeggen met welke groep hij dan problemen had (gehoorverslag CGVS p. 17). Uw broer zou vooral problemen kennen omdat hij als sjiitische Hazara bij een groepering ging die voornamelijk uit soennitische Tadzjeken bestaat. Uw broer J. (...) zou in Afghanistan wel slachtoffer zijn geworden van een ontvoering maar kon ontsnappen en keerde dan terug naar Iran (gehoorverslag CGVS p. 18). Wat deze ontvoering betreft dient gezegd dat noch u, noch uw broer weten wie de ontvoerders waren en of dit iets te maken had met zijn lidmaatschap bij Jamiaat-i-Islami of enige andere partij (gehoorverslag CGVS, p. 19). U kan bovendien niet zeggen of uw broers vijanden hebben of niet, u heeft louter een vermoeden daarvan (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat uw broer waakzaam is wil nog niet wijzen op concrete problemen die u zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is het louter verwijzen naar een algemene situatie geen reden om u de vluchtelingenstatus toe te kennen, u dient deze vrees in concreto aan te tonen. Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Het CGVS stelde vast dat u uw vrees wegens het bezitten van een lidkaart van "Jamiaat -i-Islami" niet concreet heeft aangetoond. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Hoewel u oorspronkelijk afkomstig bent uit de provincie Samangan blijkt uit uw verklaringen dat uw band met de provincie Balkh, en met de stad Mazar-i-Sharif in het bijzonder, groter is. U verliet de provincie Samangan toen u nog een peuter was (gehoorverslag CGVS, p. 6). Na uw terugkomst uit Iran verbleef u steeds in de stad Mazar-i-Sharif en dit gedurende een jaar of twee. U woonde er bij familie (gehoorverslag CGVS, p. 8, 15) en later huurde uw broer A. (...) een eigen huis. U ging er ook naar school in die laatste periode dat u er woonde (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw broer A. (...) woont nog steeds in de stad Mazar-i-Sharif met zijn vrouw en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het CGVS kan dus aannemen dat u er over een voldoende groot netwerk beschikt om u op te vangen bij een terugkeer aldaar.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara en de taskara van uw vader, uw moeder en uw broer tonen hoogstens uw identiteit aan en die van uw vader, uw moeder en uw broer. Ze voegen verder niets toe aan uw asielrelaas. Hierbij dient te worden vermeld dat de taskara op naam van M. (...) staat, de naam die u zou gekregen hebben bij aanvraag van een tweede taskara in Afghanistan (CGVS p. 4). Het paspoort dat u neerlegt toont slechts aan dat uw moeder in het bezit was van een Afghaans paspoort. Uw attest van deelname aan koranlessen heeft geen band met uw asielrelaas. Uw lidkaart van Jamiaat-i-Islami kan evenmin aantonen dat u problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan, zoals hierboven uiteen gezet. Bovendien betreffenhet slechts kopieën waarvan de bewijswaarde an sich bijzonder relatief is aangezien ze makkelijk met het nodige knip- en plakwerk kunnen worden aangepast. Daarnaast is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel*”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat haar verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot haar vertrek uit Afghanistan niet langer actueel zijn en de redenen die zij aanhaalt waarom zij nu niet naar Afghanistan kan terugkeren slechts een vermoeden zijn zonder concrete aanwijzing.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanvoert die van aard zijn de verschillende vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij om een volledig zicht te kunnen bieden op haar nood aan internationale bescherming enkele weken geleden voor het eerst opnieuw contact heeft

opgenomen met haar broer A., die na bemiddelen via haar broer J. uiteindelijk wilde meewerken en informatie wilde geven over zijn functie bij *Jamiaat-i-Islami*. Vervolgens geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift de informatie weer die zij van haar broer A. heeft verkregen. Tevens voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende foto's van haar broer A. tijdens zijn bezigheden (bijlagen 4-8), waarop onder meer een poster te zien is met daarop de rangorde binnen zijn kantoor (zie bijlage 5). Uit deze rangorde blijkt dat A. bovenaan staat en dat zijn functieomschrijving 'Verantwoordelijk voor Jeugd' is. Haar broer A. vertelde haar dat hij vooral nieuwe mensen zoekt voor *Jamiaat*. Verzoekende partij betoogt dat zij bij een terugkeer naar Mazar-i-Sharif zal worden opgenomen in het netwerk en de activiteiten van haar broer A.. Haar broer A. vertelde haar dat het belangrijk is voor hem dat verzoekende partij voor de partij komt werken, dit om zijn geloofwaardigheid en betrouwbaarheid binnen de partij te behouden. Verzoekende partij zou binnen de partij als bewaker worden ingezet. Ook haar schoonbroer S., de man van haar zus B., heeft in het verleden voor A. gewerkt als bewaker en werd drie jaar geleden doodgeschoten. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij foto's van haar schoonbroer S. tijdens zijn werk als bewaker voor A. (bijlagen 9 en 10). Het is dan ook duidelijk dat zij "in een omgeving terecht zou komen waar hij wordt blootgesteld aan militantisme met bijhorend geweld, en ook zal worden verwacht dat hij hier actief aan deelneemt". Dit valt geenszins te verzoenen met internationale standaarden die (gedwongen) rekrutering van minderjarigen verbieden (zie bijlage 11-12 van het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad acht het evenwel uiterst opmerkelijk dat verzoekende partij, die, weliswaar via bemiddeling via haar broer J., blijkbaar in de mogelijkheid was om contact op te nemen met haar broer A., pas na het krijgen van een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal een poging doet om contact op te nemen met haar broer A. teneinde meer informatie te bekomen. Uit niets blijkt dat zij hiertoe eerder al pogingen heeft ondernomen. Nochtans zou dergelijke informatie over het werk van haar broer A. bij *Jamiaat-i-Islami*, zijn eventuele problemen omwille hiervan en zijn motieven om ook verzoekende partij lid te maken van deze partij, verzoekende partij hebben toegelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen situatie. Het is dan ook allesbehalve verenigbaar met een werkelijke vrees voor vervolging dat verzoekende partij hiernaar niet eerder geïnformeerd heeft. Dat verzoekende partij nu plots wel contact opneemt met haar broer A., en vervolgens *post-factum* informatie bijbrengt die zij van haar broer zou hebben verkregen, komt dan ook allerminst overtuigend over. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij van dit recent contact met haar broer geen enkel begin van bewijs bijbrengt en zich beperkt tot blote beweringen dienaangaande. Dat de door haar beweerde contacten met haar broer A. maar weinig overtuigend overkomen, blijkt bovendien ook uit de vaststelling dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nauwelijks nieuwe concrete informatie bijbrengt over eventuele problemen die haar broer A. zou kennen door zijn lidmaatschap bij *Jamiaat-i-Islami*. Verzoekende partij stelt slechts zeer algemeen dat *Jamiaat-i-Islami* concurreert "met een lokale groep" en dat er onrust is tussen *Jamiaat-i-Islami* "en andere partijen/groepen die graag de controle over een gebied willen behouden". Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij tot op heden, ondanks haar beweerd recent contact met haar broer A., nog steeds niet weet met welke groep haar broer A. precies problemen had. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij, die niet kan overtuigen wat betreft het door haar beweerde recent contact met haar broer A., op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing dat haar vrees voor problemen wegens het behoren tot *Jamiaat-i-Islami* waartoe haar broer A. nu zou behoren berust op een louter vermoeden en dat haar vrees dat zij omdat zij een lidkaart van deze groep heeft geacht wordt mee te zullen vechten voor deze groepering wanneer er gevechten uitbreken met andere groeperingen slechts een hypothetische vrees is die verzoekende partij nergens aannemelijk heeft gemaakt, in een ander daglicht stelt.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat ook haar schoonbroer S., de man van haar zus B., in het verleden voor A. gewerkt heeft als bewaker en drie jaar geleden doodgeschoten is, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog in het ongewisse bleek te zijn over de omstandigheden waarin de man van haar zus B. om het leven is gekomen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 21/04/2017, p. 15). Dat hij als bewaker voor haar broer A. zou hebben gewerkt, haalde verzoekende partij nergens aan. Wat betreft de foto's die de man van haar zus tijdens zijn werk als bewaker zouden betreffen (bijlagen 9 en 10), stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat de man op de foto's inderdaad de man van haar zus B. betreft. Hoe dan ook werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoekende partij niet kan overtuigen wat betreft het door haar beweerde recente contact met haar broer A.. Haar vrees om door haar broer A. gedwongen te worden om bij *Jamiaat-i-Islami* aan de slag te gaan als bewaker is derhalve louter gebaseerd op vermoedens. Zij toont dan ook op geen enkele manier aan dat haar eenzelfde lot te wachten staat bij terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft de verschillende foto's van haar broer A. tijdens zijn bezigheden die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4-8), bemerkt de Raad nog dat hieruit slechts de activiteiten van haar broer voor deze partij kunnen blijken en dat deze foto's dan ook op geen enkele manier aantonen dat verzoekende partij omwille van haar lidmaatschap en/of het lidmaatschap van haar broer bij *Jamiaat-i-Islami* het risico loopt op vervolging of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een kopie van haar lidkaart van *Jamiaat-i-Islami* en die van haar broer voegt (bijlagen 2 en 3), bemerkt de Raad dat deze lidkaarten op generlei wijze aantonen dat verzoekende partij problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan, zoals hierboven uiteengezet.

2.2.6. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee rapporten voegt aangaande de algemene situatie in Afghanistan (bijlagen 16 en 19), merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar vrees voor problemen wegens het behoren tot *Jamiaat-i-Islami* waartoe haar broer A. nu zou behoren en haar vrees dat zij omdat zij een lidkaart van deze groep heeft geacht wordt mee te zullen vechten voor deze groepering wanneer er gevechten uitbreken met andere groeperingen geenszins concreet aantoont. Zij kan hier dan ook niet op steunen teneinde aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat, hoewel verzoekende partij oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Samangan, uit haar verklaringen blijkt dat haar band met de provincie Balkh, en met de stad Mazar-i-Sharif in het bijzonder, groter is. Verwerende partij duidt erop dat verzoekende partij de provincie Samangan verliet toen zij nog een peuter was en dat zij na haar terugkomst uit Iran steeds verbleef in de stad Mazar-i-Sharif en dit gedurende twee jaar. De stad Mazar-i-Sharif dient dan ook geschouwd te worden als haar regio van feitelijke herkomst in Afghanistan en, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt, betreft dit geenszins een intern vestigingsalternatief waardoor de verwijzing van verzoekende partij naar de voorwaarden voor de toepassing van een intern vestigingsalternatief en de bijlagen die zij dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 13-15, 17 en 20) niet dienstig zijn.

Verzoekende partij betoogt voorts in haar verzoekschrift dat op geen enkel moment onderzocht werd of een terugkeer naar Mazar-i-Sharif als redelijk kan worden beschouwd. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat aangenomen kan worden dat verzoekende partij er over een voldoende groot netwerk beschikt om haar op te vangen bij een terugkeer aldaar. Verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift weliswaar dat zij bij hun vestiging in Mazar-i-Sharif niet over een netwerk van familie beschikten en in zware armoede leefden, doch stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij in Mazar-i-Sharif aanvankelijk bij haar neven langs moederszijde woonden en dat haar broer A. later een eigen huis huurde waar zij woonden (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CVGVS d.d. 21/04/2017, p. 8, 9 en 15). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanhaalt dat haar broer A. een vrouw en vier kinderen heeft en sinds drie jaar ook zorgt voor hun zus B. en haar drie kinderen en dat haar broer A. haar gezegd heeft dat hij enkel voor haar kan zorgen indien zij bijdraagt aan het gezin, wat inhoudt dat zij voor *Jamiaat* moet werken, wijst de Raad erop dat *supra* reeds ernstige vraagtekens werden geplaatst bij dit door verzoekende partij beweerd recent contact met haar broer A. (zie *supra*, punt 2.2.4.2.). Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoekende partij thans stelt dat sinds drie jaar haar zus B. en haar drie kinderen inwonen bij haar broer A., terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 april 2017 nog verklaarde dat zij niet wist waar in Afghanistan haar zus B. woonde. Zij gaf nochtans aan wel te weten waar haar broer A. woonde, waardoor dan ook verwacht kan worden dat zij ook toen al zou hebben geweten dat haar zus B. na de dood van haar man bij hem was ingetrokken (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CVGVS d.d. 21/04/2017, p. 13). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar broer A. haar niet zou kunnen opvangen en/of dat hij haar zou verplichten ook voor *Jamiaat* te gaan werken. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij en haar familie in het verleden ook al terecht konden bij neven langs moederszijde, waardoor het netwerk van verzoekende partij in Mazar-i-Sharif ruimer is dan enkel haar broer A.. De motivering dat aangenomen kan worden dat verzoekende partij in Mazar-i-Sharif over een voldoende groot netwerk beschikt om haar op te vangen bij een terugkeer aldaar blijft dan ook onverminderd overeind. De loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de situatie voor

IDPs (Internally displaced persons) of terugkeerders in Mazar-i-Sharif problematisch is (bijlagen 18 en 21 van het verzoekschrift) volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Mazar-i-Sharif terecht zal komen in onmenselijke of vernederende omstandigheden. Betreffende de bemerkingen van verzoekende partij in een aanvullende nota bij aangetekend schrijven op 17 april 2018 overgemaakt aan de Raad, dat haar zus B. en haar kinderen inmiddels in Teheran wonen en dat haar broer A. samen met zijn gezin aanstalten maakt om zich eveneens in Iran te installeren gezien de spanningen die ontstaan zijn binnen de partij *Jamiat-i-Islami* ingevolge het afzetten van Atta Mohammad Noor als gouverneur van de provincie Balkh – een afzetting die blijkt uit het bijgevoegde bericht van RadioFreeEurope van december 2017 – oordeelt de Raad dat het verlaten of dreigen te verlaten van Afghanistan door haar zus en broer blote beweringen zijn die door geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien kon verzoekende partij, zoals reeds hoger gesteld, ook bij andere familieleden terecht dan haar broer.

Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het feit dat haar gezin zich nog steeds in Iran bevindt en dat nagegaan moet worden of het kerngezin van verzoekende partij, die minderjarig is, zich eveneens op duurzame wijze in Mazar-i-Sharif kan vestigen, bemerkt de Raad evenwel dat het doel van de asielpcedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, *in casu* verzoekende partij, bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden of een reëel risico op ernstige schade. Zij het herhaald dat verzoekende partij in Mazar-i-Sharif over een voldoende groot netwerk beschikt om haar op te vangen bij een terugkeer aldaar.

De Raad besluit dan ook dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan, en in het bijzonder naar Mazar-i-Sharif, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.*

Hoewel u oorspronkelijk afkomstig bent uit de provincie Samangan blijkt uit uw verklaringen dat uw band met de provincie Balkh, en met de stad Mazar-i-Sharif in het bijzonder, groter is. U verliet de provincie Samangan toen u nog een peuter was (gehoorverslag CGVS, p. 6). Na uw terugkomst uit Iran verbleef u steeds in de stad Mazar-i-Sharif en dit gedurende een jaar of twee. U woonde er bij familie (gehoorverslag CGVS, p. 8, 15) en later huurde uw broer A. (...) een eigen huis. U ging er ook naar school in die laatste periode dat u er woonde (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw broer A. (...) woont nog steeds in de stad Mazar-i-Sharif met zijn vrouw en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het CGVS kan dus aannemen dat u er over een voldoende groot netwerk beschikt om u op te vangen bij een terugkeer aldaar.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile”doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn voormelde motivering in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partij betwist dat Mazar-i-Sharif beschouwd kan worden als haar regio van herkomst en dat het hoogstens als een intern vestigingsalternatief in aanmerking kan worden genomen, meent de Raad te kunnen volstaan met een verwijzing naar zijn uiteenzetting hierboven waaruit blijkt dat Mazar-i-Sharif wel degelijk kan worden beschouwd als de feitelijke regio van herkomst van verzoekende partij in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder geen concrete informatie bijbrengt die de vaststelling dat er actueel voor burgers in de provincie Balkh geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet weerlegt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21 april 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij haar vrees omwille van haar lidmaatschap en/of het lidmaatschap van haar broer bij de partij *Jamiat-i-Islami* niet aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT